

Rune Lund (EL):

Jeg synes også, at den her diskussion er ret interessant, men jeg synes i virkeligheden, at det interessante er forskellen på den tale, som Bush holdt om den såkaldte nye strategi – man kan diskutere, hvor meget nyt der er i den – og de elementer, som lå i Baker-Hamilton-rapporten fra starten af december sidste år. Sagen er i virkeligheden den, at Baker-Hamilton-rapporten er helt utilstrækkelig og ikke går langt nok, fordi den kun taler om en gradvis tilbagestrækning – tropperne burde trækkes ud lige med det samme. Men i forhold til Baker-Hamilton-rapporten og det, som Bush melder ud den 10. januar, har vi alligevel at gøre med to principielt forskellige tilgange, hvor Baker-Hamilton-rapporten taler om dialog og inddragelse, mens Bush i sin tale og sin såkaldte nye strategi bare kører videre ud ad den samme tangent, bare fortsætter med mere konfrontation, mere vold, mere militær.

Det synes jeg i virkeligheden er det mest alvorlige i det her. Problemet er, at den her Irak-krig jo har betydning – det er statsministeren medskyldig i – at Iran er blevet en regional stormagt, og nu skal vi ud af suppedasen. Der kan man så vælge, om man skal bruge mere vold, eller om man skal bruge dialog. Jeg er mest til dialog, selv om jeg anerkender, at vi er endt i en suppedas, bl.a. med statsministerens hjælp.

Jeg vil spørge statsministeren: Er det ikke rigtigt, at det, som Bush siger med den nye strategi, er et udtryk for konfrontation, mens Baker-Hamilton-rapporten er en tilgang, som i udgangspunktet tager afsæt i dialog?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes, det er ret interessant at konstatere her i dag, at den danske venstrefløj er i en tæt alliance med den udenrigspolitiske tænkning, som tidligere udenrigsminister James Baker repræsenterer. Jeg noterer kun denne nye alliance som et meget, meget interessant fænomen.

Rune Lund (EL):

Det skulle i så fald være en meget interessant alliance. Det er en alliance, som jeg i hvert fald ikke selv har opdaget. Men min pointe – jeg kan gentage det for statsministeren – var, at statsministerens sjosken i hælene på den amerikanske præsident og den politik, som er blevet ført i Irak, har ført til, at Iran er blevet en regional stormagt i Mellemøsten. Det er meget beklageligt, at statsministeren har været med til at pla-

cere et fundamentalistisk præstestyre i den position.

Nu er vi i suppedasen, hvordan skal vi komme ud af den? Skal vi fortsætte som Bush? Skal vi fortsætte, som statsministeren og George Bush har gjort indtil nu med bare at tænke mere militær, mere krudt, flere kugler og kanoner, eller skal vi indgå i dialog? Der må man jo sige, at jeg er mest til dialog.

Det kan jeg egentlig også forstå udenrigsministeren er. Lige efter offentliggørelsen af Baker-Hamilton-rapporten i december sagde udenrigsministeren den 6. december:

Spørgsmålet om konstruktiv inddragelse af Iran og Syrien er ligeledes i tråd med regeringens overvejelser.

Så hvad er det egentlig, statsministeren siger? Statsministeren er måske selv involveret i en uheldig alliance med Iran? Det har statsministeren i hvert fald været på en måde, i form af at hele Irakkrigen jo har placeret Iran i den position, Iran har nu.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, hr. Rune Lund står og siger her, savner fuldstændig mening. Jeg vil blot henvise til, hvad jeg hele tiden har sagt i den her sag, nemlig at vi fra den danske regerings side synes, at det er fornuftigt at inddrage lande i regionen, som vil arbejde konstruktivt på at finde løsninger. Det har vi sagt fra starten.

Vi synes, at den anbefaling er rigtig, men jeg vil også føje til – jeg har sagt det ikke bare her, men også direkte til James Baker før offentliggørelsen af rapporten – at vi ser sådan på det, at man ikke kan indgå studehandler med diktaturstater som Syrien og Iran om at underminere de beslutninger, FN har truffet, f.eks. vedrørende Irans atomprogram eller f.eks. vedrørende undersøgelsen af mordet på tidligere premierminister Hariri i Libanon.

Vi vil ikke være med til, at man indgår i dialog, hvor vi underminerer FN's beslutninger, med studehandler på de punkter.

Formanden:

Så er det hr. Holger K. Nielsen som medspørger.

Holger K. Nielsen (SF):

Siden statsministeren hævder at have læst Baker-Hamilton-rapporten så grundigt, kunne han så ikke forklare, hvor man i rapporten foreslår studehandler?